

ת"פ 27045/12/16 - מדינת ישראל נגד יאסר דקאק, תאיר דקאק

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27045-12-16 מדינת ישראל נ' דקאק ואח'

לפני
בעניין: כבוד השופט מרדכי כדורי, סגן הנשיא
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז
ירושלים

המאשימה

נגד

1. יאסר דקאק ע"י עו"ד אוסאמה חלבי
2. תאיר דקאק ע"י עו"ד אנואר בשיר

הנאשמים

גזר דין

הרקע:

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) + (3) לחוק העונשין תשל"ז - 1977. הסדר הטיעון כלל הסכמה עובדתית, לפיה הנאשמים נפגעו במהלך האירוע, והסכמה דיונית, לפיה הסנגורים יהיו רשאים להציג תמונות המצויות בחומר החקירה. ההסדר לא כלל הסכמה בנוגע לעונש.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 14/10/2014 הגיעו 7 לוחמי יס"מ לבית משפחת הנאשמים, על מנת לעצור את אחד האחים שלהם, מחמד יחיא דקאק (להלן: **מחמד**). הלוחמים נאלצו לפרוץ את שער הכניסה לבית, לאחר שבני המשפחה סירבו לפתוח את השער. הלוחמים הזדהו כשוטרים עם כניסתם לבית, וביקשו לעצור את מחמד, אך הוא התנגד, וניסה לברוח. שוטר 285 אחז במוחמד, אך הנאשמים משכו אותו מידי השוטר, על מנת למנוע את מעצרו. בה בעת יצרו כלל בני הבית מהומה, קיללו את השוטרים, צעקו והשליכו חפצים רבים על הלוחמים.

בשלב זה נאשם 1 משך את מחמד בכוח מידיהם של השוטרים, דחף את שוטר 270 והיכה אותו בפניו בעוצמה במכת אגרופ. כתוצאה ממכת האגרופ סבל השוטר מכאב בארובת עין ימין. שוטר 270 אחז את נאשם 1 בניסיון לעצור אותו, ושניהם נפלו ארצה. שוטר 201 הצטרף לשוטר 270, ובכוחות משותפים הם הצליחו לאזוק את נאשם 1.

בה בעת ניסה גם נאשם 2 למשוך את מחמד מידי הלוחמים, הכה את שוטר 188 באמצעות ידיו, התנגד למעצר

והשתולל, עד ששוטר 188 נאלץ להשתמש בטייזר. לאחר מכן נאזק נאשם 2.

תמצית טיעוני הצדדים:

3. האשימה טענה כי מתחם העונש ההולם למעשיו של נאשם 1 נע בין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר, וכי מתחם הענישה למעשיו של נאשם 2 נע בין 6 חודשי עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. לעמדתה, יש להטיל על נאשם 1 עונש מאסר למשך 7 חודשים, ועל נאשם 2 עונש של 6 חודשי עבודות שירות, ובנוסף להטיל על שני הנאשמים עונשי מאסר על תנאי וקנס.

המאשימה טענה כי לא ניתן להשלים עם התנהגותם של הנאשמים, שפגעו בכבוד האדם, בשמירת החוק ובסדר הציבורי.

לזכותם של הנאשמים זקפה המאשימה את הודאתם, ולחובתם ציינה את הימנעותם מליטול אחריות מלאה על מעשיהם.

4. הסנגורים מצדם ביקשו שניהם לבטל את הרשעת הנאשמים, ולחילופין לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהטיל עליהם צו של"צ ומאסר על תנאי.

5. ב"כ נאשם 1 הדגיש בטיעונו את הסכמת הצדדים לכך שהנאשמים נפגעו במהלך האירוע. לטענתו, זו הסיבה לכך שהנאשם חווה עצמו קורבן בסיטואציה שנוצרה, והתקשה לקחת אחריות על מעשיו לפני קצינת המבחן.

ב"כ נאשם 1 הפנה בטיעונו לפרק הזמן שחלף מאז האירוע, לעברו הפלילי הנקי של הנאשם ולכך שהוא עובד בעבודה מסודרת. לאור זאת טען כי אין הצדקה לחבל בשגרת חייו הנורמטיבית, ולהטיל עליו מאסר מאחורי סורג ובריח.

הסנגור טען עוד כי הרשעת הנאשם תפגע בעבודתו, ותמנע ממנו לממש את כוונתו להוציא רישיון נהיגה לרכב ציבורי.

6. ב"כ נאשם 2 הדגיש בטיעונו כי נאשם 2 צעיר מנאשם 1, וכי חלקו היחסי באירוע נמוך מחלקו של נאשם 1.

ב"כ נאשם 2 טען כי הנאשמים פעלו באופן אנושי והתקשו לשלוט ברגשות שלהם, כאשר שוטרים רבים

נכנסו לביתם לעצור את אחיהם הקטן. לטענתו, הנאשמים ראו את השוטרים מכים קשות את אחיהם, והנאשם התערב באירוע רק לקראת סופו, לאחר שהמהומה כבר החלה. מכל מקום, טען הסנגור, הנאשם מודה ולוקח אחריות מלאה על מעשיו. האמור בתסקיר בדבר אי נטילת אחריות מלאה נובע מכך שהנאשם לא הסביר את עצמו לפני קצינת המבחן.

הסנגור הדגיש כי הנאשם הינו צעיר שהחיים לפניו, וכי הוא סובל מנכות לאחר שנפגע ברגלו לפני מספר שנים. בשל נכותו זו הוא מתכוון להתפרנס בעתיד מעבודה כנהג רכב ציבורי. אולם במשרד הרישוי נאמר לו כי אם הרשעתו תעמוד בעינה הוא לא יקבל רישיון נהיגה מתאים.

7. נאשם 1 טען כי החל להוציא רישיון לנהיגה באוטובוס, אך התיק המתנהל נגדו מפריע לכך.

נאשם 2 מסר כי הוא מצטער, כי גם הוא רוצה להוציא רישיון נהיגה באוטובוס ולא רוצה שיהיו לו בעיות.

תסקירי שירות המבחן:

8. בתסקיר שנערך בעניינו של נאשם 1 פורטו נסיבותיו המשפחתיות, האישיות והתעסוקתיות. שירות המבחן ציין כי מדובר בצעיר כבן 29, אשר כבר בגיל 13 החל לעבוד ולסייע בפרנסת משפחתו, וכיום הוא עובד כמנהל מחסן בבית קפה, לשביעות רצונם המלאה של מעסיקיו. הנאשם טען לפני שירות המבחן כי הגיש למשרד הרישוי בקשה ללמוד נהיגה באוטובוס, אך לא הציג לקצינת המבחן אישורים לכך.

שירות המבחן ציין כי לנאשם אין עבר פלילי, מאז האירוע לא נפתחו נגדו תיקים פליליים נוספים, הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, מתפקד היטב מבחינה תעסוקתית, אינו מבטא עמדות המצדדות באלימות, ולהערכת שירות המבחן ישנה רמת סיכון נמוכה להישנות עבירת אלימות מצדו במידת חומרה נמוכה.

יחד עם זאת ציין שירות המבחן כי הנאשם מתקשה לקבל אחריות לביצוע העבירה, ומסר לקצינת המבחן תיאור עובדתי שונה מזה שבכתב האישום. להתרשמות שירות המבחן, הנאשם חווה את האירוע מעמדה קורבנית, וחש תסכול ופגיעה עקב כך.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 200 שעות ומאסר על תנאי.

9. התסקיר שנערך בעניינו של נאשם 2 מפרט את נסיבותיו האישיות, החינוכיות, התעסוקתיות והבריאותיות.

שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לקבל אחריות לעבירה שביצע, שלל התנהגות אלימה מצדו

במהלך האירוע, טען כי השוטרים היו אלימים כלפיהם ללא סיבה מוצדקת וכי הוא אינו אשם באירוע. להתרשמות שירות המבחן, הנאשם חווה את האירוע מתוך עמדה קורבנית, וחש תסכול ופגיעה עקב כך.

שירות המבחן פירט כי הנאשם צעיר כבן 25, נעדר עבר פלילי, מאז האירוע לא נפתחו נגדו תיקים פליליים אחרים, הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, אינו מבטא עמדות המצדדות באלימות, ולהערכת שירות המבחן ישנה רמת סיכון נמוכה להישנות עבירת אלימות מצדו במידת חומרה נמוכה.

לנוכח האמור המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף של 200 שעות ומאסר על תנאי.

דין ומסקנות:

10. בפתח הדברים יש להבהיר כי לא ניתן לקבל את טענת נאשם 2 לפיה הוא לא החל את המהומה, והתערב באירוע רק לקראת סופו. טענה זו סותרת את עובדות כתב האישום בהן הנאשם הודה. על פי עובדות אלו, נאשם 2 ואחרים יצרו מהומה, כאשר כחלק ממנה הם השליכו חפצים רבים על השוטרים.

כך גם לא ניתן לקבל את טענת נאשם 2 כי השוטרים הכו קשות את מחמד, וכי בשל כך הוא התקשה לשלוט ברגשותיו. טענה זו אינה עולה מכתב האישום, ואינה מתיישבת עם העובדות המפורטות בו.

יש להזכיר לעניין זה כי הודאה בעובדות כתב האישום פירושה שאלו העובדות המהוות תשתית לגזר הדין שייגזר (ע"פ 8314/03 רג'אח נ' מדינת ישראל 7/6/2005). כפי שהובהר בפסיקה, בית המשפט כלל אינו אמור להתייחס בגזר דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום ובראיות אחרות בתיק (ע"פ 5677/11 פלוני נ' מדינת ישראל 18/6/2012, ע"פ 1548/17 זיינב נ' מדינת ישראל 9/8/2017). במסגרת הסדר טיעון כל אחד מהצדדים מכלכל את צעדיו תוך שקילת הסיכויים והסיכונים, גם באשר להיקף הפירוט העובדתי שבכתב האישום וטיבו (רע"פ 1931/15 מויסקו נ' מדינת ישראל 26/3/2015). משכך, על מנת לתחום את הדיון בעניינו של הנאשם, ושלא להפליג למחוזות שלא בא זכרם בכתב האישום, על כתב האישום לכלול את כל העובדות והנסיבות הרלבנטיות לביצוע העבירה (ע"פ 5841/14 מדינת ישראל נ' ארקאן 8/7/2015). אין לי אפוא אלא העובדות שפורטו בכתב האישום, בצירוף העובדה הנוספת, המוסכמת על הצדדים במסגרת הסדר הטיעון.

11. כמו כן, וכפי שיפורט להלן, אין מקום לקבל את בקשת ההגנה לבטל את הרשעתם של הנאשמים. ביטול ההרשעה המבוקש אינו מתאפשר, הן לנוכח תנאיו של הסדר הטיעון בו הנאשמים התקשרו, והן לגופו של עניין, בהעדר התקיימותן של נסיבות המצדיקות ביטול הרשעה.

א. בהסדר הטיעון, עליו דיווחו הצדדים לבית המשפט, הוסכם ביניהם כי "הנאשמים יודו בעובדות כתב האישום המתוקן ויורשעו" (ההדגשה אינה מקור - מ.כ.). כידוע, רק במקרים חריגים

במיוחד יסטה בית המשפט מהסדר טיעון. בעניינו, ההגנה לא הציגה נימוק שיש בו להצדיק סטייה מההסדר. זאת ועוד, ככל שהנאשמים ביקשו להשתחרר מהסדר הטיעון, היה עליהם לבקש להתיר להם לחזור בהם מהודאתם. משלא עשו כן, ובהתאם להסדר הטיעון, יש להותיר את הרשעתם בעינה (השוו: עפ"ג (י-ם) 43829-04-16 **מדינת ישראל נ' טויר** 9/12/2016).

ב. ולגופו של עניין, ככלל, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם. רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה, ניתן להימנע מהרשעה (ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** 21/8/1985). בהלכה הפסוקה נקבע כי ביהמ"ש רשאי שלא להרשיע נאשם בכפוף להתקיימותם של שני תנאים מצטברים: א. על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו. ב. סוג העבירה מאפשר לוותר באותו מקרה מסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד נב(3) 337, 342). עוד נקבע כי יש להצביע על נזק מוחשי וקונקרטי העלול להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, וכי אין די באפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** 1/1/2013).

הנאשמים אינם ממלאים אחר איזה משני התנאים המצטברים הנ"ל:

א. לא הוכח כי הרשעת הנאשמים תפגע פגיעה קונקרטית בשיקומם:

ראשית, טענת הנאשמים כי בכוונתם לעסוק בעתיד בנהיגת רכב ציבורי נטענה בעלמא, והיא אינה מעוררת אמון.

נאשם 1 הצהיר לפני שירות המבחן כי החל בהליך הגשת בקשה למשרד התחבורה, אך לא הציג אסמכתא לכך לקצינת המבחן. אסמכתא כאמור לא הוצגה על ידו גם בבית המשפט. כידוע, טענות אותן נאשם מעלה לפני שירות המבחן יובאו בחשבון על ידי בית המשפט רק אם הוכחו (השוו: רע"פ 1670/16 **עווידה נ' מדינת ישראל** 6/03/2016). בנוסף, בניגוד לטענתו האמורה, הוא מסר לקצינת המבחן כי החל לעבוד במסעדות עוד בהיותו בן 13, וכי הוא אוהב את עבודתו בתחום.

נאשם 2 העלה טענתו זו לראשונה במסגרת הטיעונים לעונש. לעומת זאת, לפני קצינת המבחן הוא הצהיר כי הוא אוהב את עבודתו הנוכחית, בשל המרחב שניתן לו לנהל את הזמן והעבודה כפי רצונו.

שנית, גם אילו היה ניתן לקבל את טענת הנאשמים בעניין, לא היה בכך משום נימוק לביטול ההרשעה. הרשעה בפלילים, כשהיא לעצמה, אינה מונעת אוטומטית את האפשרות לקבל רישיון

נהיגה לרכב ציבורי. הדבר נתון לשיקול דעתו של הגורם המוסמך, אשר מביא בחשבון את חומרתה של העבירה ואת נסיבותיה (ראו לדוגמא סעיף 14(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961). כפי שכבר נפסק, שיקוליו של הגורם המקצועי, אינם זהים לשיקולי בית המשפט, בבואו להרשיע נאשם שאשמתו הוכחה, ומשכך אין מדובר בנזק קונקרטי, שהוכחתו מתחייבת כתנאי לביטול הרשעה (השוו: ע"פ 3829/12 **מדינת ישראל נ' סירוטניקוב** 17/7/2012, רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מדינת ישראל** 26/2/2013, עפ"ג (י-ם) 51003-10-14 **מדינת ישראל נ' אדלרסברג** 24/12/2014).

11. בנסיבות המקרה המסוים לא ניתן לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. העבירות שביצעו הנאשמים הינן עבירות חמורות, אשר פגעו פגיעה ממשית בערכים חברתיים מוגנים חשובים (השוו: רע"פ 4790/13 **קינדו נ' מדינת ישראל** 21/8/2013). המחוקק, שקבע בצדה של עבירת תקיפת השוטר בה הורשעו הנאשמים עונש מאסר כעונש מינימום, הביע בכך את דעתו כי ככלל אין להימנע מהרשעה בעבירה זו, שהרי לא ניתן להטיל עונש מאסר ללא הרשעה.

לאור האמור, אין מקום לביטול הרשעתם של הנאשמים.

12. לא אחת נפסק כי תקיפתו של שוטר הממלא את תפקידו פוגעת לא רק בשלום, בבריאותו ובזכויותיו של השוטר ככל אדם הזכאי לשמירה על זכויות אלה, אלא פוגעת גם בשלטון החוק, ביכולתו של השוטר למלא את תפקידו ולהילחם בפשיעה.

בהתייחס לעבירה זו נקבע בפסיקה כי:

"העבירה של תקיפת שוטרים והעלבתם הינה עבירה חמורה הפוגעת באושיות שלטון החוק. השוטרים עמלים יומם ולילה להבטיח את הסדר הציבורי ואת בטחון הציבור ושלומם. הם חשופים לפגיעה מצד עבריינים והם יותר מכל בעל תפקיד אחר, זקוקים להגנתו של בית המשפט בכך שיכביד את ידו על מי שפוגע בהם ומעליב אותם."
(ע"פ (חי') 15150-11-08 **אבו שקארה נ' מדינת ישראל** 22/1/2009)

13. על מנת לעמוד על מידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים הנ"ל, יש להבחין בין הנאשמים, שנקטו במידה שונה של אלימות זה מזה. נאשם מס' 1 פגע פגיעה עמוקה יותר בערכים הנ"ל. הוא לא הסתפק בכך שיחד עם אחרים השליך חפצים רבים על השוטרים, אלא גם דחף את שוטר 270, הכה אותו במכת אגרוף בפניו וגרם לו לכאב בארובת עין ימין. גם נאשם 2 השליך חפצים לעבר השוטרים, והיכה באמצעות ידיו את שוטר 188, אך הוא לא גרם לשוטר לנזק או לכאב.

14. חלקו היחסי של נאשם 1 בביצוע העבירות גבוה במעט מחלקו היחסי של נאשם 2. שני הנאשמים נקטו בפעולות דומות במהותן בכל שלבי האירוע, אך מהתיאור העובדתי הנ"ל עולה כי נאשם 1 נקט במידה גבוהה יותר של אלימות.

עוד עולה מהאמור כי הנאשמים לא פעלו לאחר תכנון מראש, אלא בתגובה לפעילות השוטרים, שנגשו לביתם לשם ביצוע מעצר.

כפי שפורט לעיל, הנזקים שהיו הצפויים להיגרם כתוצאה מביצוע העבירות הינם פגיעה בגופם ובבריאותם של השוטרים, בשלטון החוק וביכולתה של משטרת ישראל לבצע את מלאכתה.

הנזקים שנגרמו בפועל דומים במהותם לנזקים הצפויים, בהתחשב בעוצמת האלימות שהפעילו כל אחד מהנאשמים.

15. לאור האמור, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה (השוו: רע"פ 1544/16 זבידאת נ' מדינת ישראל 25/2/2016, רע"פ 4182/14 עידאת נ' מדינת ישראל 9/7/2014, רע"פ 2222/13 חיחאשוילי נ' מדינת ישראל 2/5/2013, ת"פ (שלום י-ם) 17456-02-17 מדינת ישראל נ' ראזם 6/11/2017, ת"פ (שלום י-ם) 2724-02-16 מדינת ישראל נ' רווישד 17/10/2017, ת"פ (שלום ב"ש) 6384-10-15 מדינת ישראל נ' איבגי 29/5/2016, ת"פ (שלום י-ם) 6747-05-15 מדינת ישראל נ' קרדי 15/3/2016, ת"פ (שלום י-ם) 31684-05-12 מדינת ישראל נ' טל 28/10/2015, ת"פ (שלום י-ם) 14965-01-13 מדינת ישראל נ' אבו רקבה 26/3/2015, ת"פ (שלום י-ם) 22332-04-11 מדינת ישראל נ' מויאל 18/12/2014, ת"פ (שלום ק"ג) 13445-03-13 מדינת ישראל נ' אילן אזנקוט 10/3/2014) אני סבור כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצעו הנאשמים נע בין מאסר, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, לבין מספר חודשי מאסר בפועל, כאשר נקודת האיזון של נאשם 1 גבוהה מזו של נאשם 2.

16. אשר לעונש המתאים לכל אחד מהנאשמים יש להביא בחשבון, לטובתם, את הנזקים שיגרמו להם ולמשפחותיהם, מטבע הדברים, כתוצאה מהרשעתם ומהעונשים שיוטלו עליהם. את פרק הזמן שחלף מאז האירוע, במהלכו לא היו מעורבים בפלילים, את עברם הפלילי הנקי ואת העובדה שהם מנהלים אורח חיים נורמטיבי ואינם מבטאים עמדות המצדדות באלימות. כמו כן יש להתחשב בנזקים שנגרמו להם במהלך האירוע, כמוסכם על הצדדים (ההגנה לא הציגה תמונות מתוך תיק החקירה, כפי שהיתה רשאית לעשות), בהודאתם, אשר חסכה מזמנם של העדים המפורטים בכתב האישום, זמנם של הצדדים ומשאבי המערכת, ובגילו הצעיר יחסית של נאשם 2.

17. לחובתם של הנאשמים עומדת הימנעותם מליטול אחריות מלאה על מעשיהם, כמפורט לעיל. לעניין זה ראוי להבהיר כי הודאה בבית המשפט אינה שקולה לקבלת אחריות על מעשה עבירה. מהותה של

לקיחת אחריות הינה הימצאותו של נאשם בהליך הכרתי תודעתי בו הוא מבין ומפנים את הבעייתיות שבמעשיו, חש מידה של הבנה בנוגע לנזקים שגרם לקורבנות העבירה, ומגלה ניצוץ של חזרה למוטב. לא לשווא נקבעו לקיחת אחריות וחזרה למוטב בסעיף 40א(4) לחוק העונשין, זה לצד זה, כנסיבות בהן יש להתחשב לצורך גזירת העונש המתאים. הנאשמים, שטענו לפני קצינת המבחן כי הם לא התנגדו לכניסת השוטרים ולא נקטו נגדם באלימות, אלא שהשוטרים היו אלימים כלפיהם ללא הצדקה, אינם מצויים במצב התודעתי הנ"ל.

18. סיכומו של דבר, אני סבור כי העונש המתאים לשני הנאשמים מצוי בחלקו התחתון של מתחם העונש ההולם, כאשר מיקומו של העונש ההולם לנאשם 2 נמוך מזה של נאשם 1.

19. **אני אפוא דן את הנאשמים לעונשים הבאים:**

נאשם 1

א. מאסר למשך 3.5 חודשיים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 19/6/2018 עד לשעה 10:00, במפקדת מחוז הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים אם יעבור את העבירה בה הורשע.

ג. קנס בסך 2,000 ש"ח או 14 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים החל מיום 4/3/2018. אולם, אם איזה מהתשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא היתרה לתשלום מידי.

נאשם 2

א. מאסר למשך 2.5 חודשיים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 25/6/2018 עד לשעה

עמוד 8

10:00, במפקדת מחוז הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

ב. מאסר למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך שנתיים אם יעבור את העבירה בה הורשע.

ג. קנס בסך 1,500 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-4 תשלומים החל מיום 4/3/2018. אולם, אם איזה מהתשלומים לא יבוצע במלואו או במועדו תעמוד מלוא היתרה לתשלום מידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ח, 26 מרץ 2018.